उक्त्वानित्यादि। अलङ्कृतां सीतां त्वमानय विधौ गी इति २० सर्गः विभीषणमुक्त्वानित्यन्वयः तदनन्तरं विभीषणेन गत्वा प्रणम्य भ० मधुरं वाक्यं सीता प्रोक्ता ॥ ९ ॥

जहीहि शोकं वैदेहि प्रीतये धेहि मानसं। रावणे जहिहि द्वेषं जहाहि प्रमदावनं ॥ १० ॥

जहीहीत्यादि। शोकं पतिवियोगजं जहीहि जहातेश्चेत्यन्य ज०भ० तरस्यामिलमीलञ्च आचहावित्याकारइति रूपत्रयं प्रीतये प्रीत्यर्थं पुनर्मानसं धेहि घटयस्व धासादेरीद्धावभ्यासलोपश्च रावणे रावणविषये द्वेषं जहिहि तस्य विनष्टत्वात्प्रमदावनं अशोकवनिकां जहाहि पत्युरन्तिकं याहीत्यर्थः सर्व्वत्र विधौ लोट् ॥ १० ॥

जहीहीत्यादि। हे वैदेहि शोकं जहीहि त्यज आद्योरिति भ० जहातेरी प्रीतये प्रीत्यर्थं पुनर्मानसं धेहि घटय द्वोर्दाधोरिति धाञोधेः रावणविषये द्वेषं जहिहि तस्य हतत्वात् दरिद्रोङि र्हस्वइत्यादिना पचे ङिः प्रमदावनं अशोकवनिकां जहाहि हो ङावेति पचे ङा सर्व्वत्र विधौ गी ॥ १० ॥

स्नात्वानुलिम्प निवस धूपाय विध्य च स्रजं। रत्ना न्यामुञ्च संदीप्ते हविर्जुहुधि पावके ॥ ११ ॥

अद्धि त्वं पञ्चगव्यञ्च च्छिन्धि संरोधजन्तमः। आरोह शिविकां हैमीं द्विषां जहि मनोरथान् ॥ १२ ॥